

Stilte klinkt als vreemdgaan

Hoe al eeuwen zee en engelen elkaar
begluren, afstoten, kielhalen.

Met plezier speelt ze onder een hoedje
met wolken. Kneedt ze tot bochels,
kleurt hen tot prentbriefkaarten.

Soms golft ze gevleugelde wolken aan
tot dansen, tot een ballade van dons,
tot lichtgevend botsen. Soms bulderen
zee en donder als gewonde
reuzen tegen elkaar op.

Zee en engelen zijn al eeuwen elkaars bed.
Stilte klinkt in hun oren
als uitdagend vreemdgaan.

Groeipijn

Stokstijf stond ik tussen lachende kronkels.

Hij vroeg: Wat wil je

later worden?

Links zag ik een ingedeukte

buik op een ballonnenhoofd,

bolle wangen en een zwamneus.

Op hompen van benen, mijn lichaam

versleten geboren.

Met ons spiegelpaleis verfrommelde hij

een grote mensenlach.

Niemand kwam fluisteren:

Kom maar veilig thuis in jou.

Slapeloos

Zou hij al slapen? Of schuimt hij
de grachten af, glanst hij meisjes op?

En als hij droomt, spaart hij me dan uit?
Of drinkt hij onze stille oorlog dood?

Slaapt hij alleen, zonder een vreemde eend?
Of zonder hoop, op zijn rug in dat smalle bed?

En als hij van mij droomt,
slijp ik dan het keukenmes uit mijn hoofd?

Leg ik me dan in zijn slaap?
Of verhuis ik zodat hij weet

iemand is hier geweest.